

Paul Lynch és autor de cinc novel·les. La més recent, *El càntic del profeta*, va guanyar el Premi Booker 2023. Abans se li havien atorgat premis com el Kerry Group Irish Novel of the Year i el francès Prix Libr'à Nous a millor novel·la estrangera, entre d'altres. També ha estat finalista de nombrosos premis internacionals, com el premi anglès Walter Scott, l'italià Strega Europeu, i els francesos Premi al Millor Llibre Estranger, Premi Littérature-Monde i Premi Jean Monnet de literatura europea. El 2024 va ser nomenat escriptor distingit per la Universitat de Maynooth i també escollit dins l'Aosdána, l'acadèmia de les arts irlandesa que reconeix artistes de prestigi. Les seves novel·les s'han traduït a més de trenta llengües.

Marc Rubió (Barcelona, 1968) viu a Sabadell i és llicenciat en filologia catalana per la Universitat de Barcelona. Va treballar com a corrector per a diverses editorials i a la secció de català d'*El Periódico* fins que va decidir dedicar-se exclusivament a la traducció de l'anglès de novel·les i assajos. Entre d'altres, ha girat al català obres d'autors com Paul Auster, George Orwell, John le Carré, Salman Rushdie, Maggie O'Farrell, Nickolas Butler, Brit Bennett i Rebecca Makkai.

Jurat del Premi Booker – «La distopia esborronadora de Paul Lynch, *El càntic del profeta*, mostra vívidament la determinació d'una mare per protegir la seva família mentre la democràcia liberal d'Irlanda llisca de manera inexorable i aterridora cap al totalitarisme. Els lectors la trobaran oportuna i inoblidable. Per a un novel·lista, capturar les angoixes polítiques i socials del nostre moment de manera tan convincent és una gesta notable.»

Colum McCann, autor d'*Apeirògon* – «Feia molts anys que no llegia un llibre que em sacsegés tan intensament. La genialitat particular d'aquesta novella és que fa possible l'impossible. *El càntic del profeta* esdevé el testimoni d'un món que s'està ensorrant. Les comparacions són inevitables —Saramago, Orwell, McCarthy—, però aquesta novella es valdrà per si mateixa.»

Justine Jordan, *The Guardian* – «Un cas esgarriós sobre com Irlanda es converteix en un estat feixista [...]. Lynch és brillant a l'hora de captar la incredulitat i la negació de la gent al llarg del lent lliscament cap al totalitarisme. Una lectura important i necessària.»

The Times Literary Supplement – «Atordidorament poderosa [...], una prosa solemne i perfectament mesurada. Lynch ens incita a enfrontar-nos a algunes de les nostres pors més sinistres, i si considerem que ens ofereix poca esperança i cap consol, aleshores haurem de reconèixer el seu veritable objectiu: que el lector enrabiats torni al món real decidit a trobar un final millor per a aquesta història.»

The Guardian – «Les pàgines finals d'*El càntic del profeta* són colpidores i, alhora, tristament inevitables. Faríem bé de no mirar cap a una altra banda.»

The Telegraph – «La cinquena novel·la d'un dels escriptors irlandesos més reconeguts de la seva generació [...], s'està pregonant com un nou 1984 d'Irlanda.»

Irish Examiner – «No sé quan va ser l'última vegada que vaig llegir un llibre que em deixés tan trasbalsat i remogut com la cinquena novel·la de Paul Lynch. És una proesa formidable [...]. Paul Lynch és un escriptor intrèpid, no té por d'abordar temes complexos i enfrontar-s'hi cara a cara [...]. *El càntic del profeta* és un èxit extraordinari, completament versemblant, que demostra el poder de la ficció per potenciar la nostra empatia envers aquells que són en un altre lloc.»

The Observer – «Si mai hi ha hagut un llibre crucial per al moment que estem vivint, és *El càntic del profeta*, de Paul Lynch [...], un manifest literari a favor de l'empatia per als que ho necessiten i una novel·la brillant i inquietant que hauria d'arribar a les mans dels responsables polítics de tot arreu.»

John Boyne – «L'escriptura de Lynch està farcida de tensió [...]. La seva gran proesa és que en cap moment els esdeveniments descrits semblen massa improbables per deixar de ser versemblants [...]. En un moment en què tantes novel·les semblen còpies de paper carbó de llibres que ja hem llegit, *El càntic del profeta* és completament original i és probable que el viatge que ha començat amb el Premi Booker vagi encara més lluny.»

Paul Lynch

El càntic del profeta

Traducció de l'anglès de Marc Rubió

ANTÍPODA, 86

EDICIONS DEL PERISCOPI

Títol original: *Prophet song*
© Paul Lynch, 2023

Primera edició: octubre del 2024

© de la traducció: Marc Rubió Rodon, 2024
© del disseny de la coberta: Tono Cristòfol
Adaptació de la coberta original: Tono Cristòfol / Periscopi
© de la coberta original: Jack Smyth
© de la fotografia de l'autor: Joel Saget
© d'aquesta edició: Edicions del Periscopi SLU, 2024

Publicat per Edicions del Periscopi SLU
info@periscopi.cat | Web: www.periscopi.cat
Facebook: www.facebook.com/Periscopi
Twitter/X: x.com/Ed_Periscopi
Instagram: @edicions_del_periscopi

Impressió: Romanyà Valls, Capellades

Imprès a Catalunya – *Printed in Catalonia*

Edició a càrrec d'Aniol Rafel, Andrea Rovira i Marta Rubirola
Maquetació: Tono Cristòfol
Correcció: Miquel Saumell Santauegènia, Òscar Lozano i Núria Saurina Eudaldo
Disseny de la col·lecció i interiors: Tono Cristòfol

Aquest llibre s'ha imprès amb un paper offset cru de noranta grams i ha estat compaginat amb la tipografia Caslon Pro.

Dipòsit legal: B 13569-2024
ISBN: 978-84-19332-77-6

Tots els drets reservats. Queda rigorosament prohibida, sense l'autorització escrita dels titulars del copyright, sota les sancions establertes per la llei, la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment, inclosos la reprografia i el tractament informàtic, i la distribució d'exemplars mitjançant el lloguer o préstec públics.

Amb el suport del Departament de Cultura

 Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

A l'Anna, l'Amelie i l'Elliot

Allò que ha passat tornarà a passar,
allò que s'ha fet tornarà a fer-se:
no hi ha res de nou sota el sol.

ECLESIASTÈS 1,9

Es cantarà
en els temps foscos?
També es cantarà.
Sobre els temps foscos.

BERTOLT BRECHT

1

La nit ha arribat i no ha sentit els trucs, dreta a la finestra mirant a fora cap al jardí. De quina manera la foscor embolcalla sense fer soroll els cirerers. Embolcalla les últimes fulles i les fulles no es resisteixen a la foscor sinó que accepten la foscor amb un murmuri. Cansada ara, gairebé al final del dia, tot el que encara s'ha de fer abans d'anar al llit i els nens arrepatats a la sala d'estar, aquesta sensació de repòs momentani vora el vidre. Observant el jardí enfosquit i el desig d'impregnar-se d'aquesta foscor, de sortir a fora i ajeure-s'hi, d'ajeure's amb les fulles caigudes i deixar passar la nit, de despertar-se després amb l'alba i aixecar-se renovada amb la vinguda del matí. Però els trucs. Sent com se li endinsen en el pensament, el repic insistent, rotund, cada truc tan absolutament ensenyorit del picaporta que comença a arrufar el front. Llavors el Bailey també truca a la porta de vidre de la cuina, li crida: mama, assenyalant el rebedor sense treure els ulls de la pantalla. L'Eilish es troba que el cos se li encamina cap al rebedor amb el nen a coll, obre la porta d'entrada i hi ha dos homes drets davant del

vidre del porxo gairebé sense rostre en la foscor. Encén el llum del porxo i de seguida reconeix els homes pel seu posat, l'aire fred de la nit sospirant sembla quan obre la porta corredissa, la quietud de barri residencial, la pluja caient gairebé implícita sobre Saint Laurence Street, damunt del cotxe negre aparcats enfront de casa. De quina manera els homes semblen portar a sobre l'ambient de la nit. Els observa des del seu propi ambient protector, l'home jove de l'esquerra li pregunta si el seu marit és a casa i la mira amb ulls distants però escrutadors, com si intentés apoderar-se d'alguna cosa que té a dins. L'Eilish ha fet una llambregada amunt i avall del carrer i ha vist un vianant solitari amb un gos sota un paraigua, els salzes vinclant-se sota la pluja, la llum estroboscòpica d'una pantalla gran de televisor a casa dels Zajac a l'altre costat del carrer. Després adopta un aire contingut, gairebé rient, aquest reflex universal de la culpa quan la policia es presenta a casa teva. El Ben comença a regirar-se-li als braços i el policia vestit de paisà que té a mà dreta, el més gran, observa el nen i sembla que se li estovi la cara o sigui que s'adreça a ell. Sap que també és pare, aquestes coses sempre se saben, aquell altre individu és massa jove, massa impecable i ossut, comença a parlar conscient que de sobte se li trenca una mica la veu. Arribarà d'aquí poc, una hora o així, volen que li faci un truc? No, no cal, senyora Stack, quan arribi li pot dir que ens truqui tan aviat com pugui?, aquí té la meva targeta. Sisplau, digui'm Eilish, els puc ajudar en alguna cosa? No, la veritat és que no, senyora Stack, això és una qüestió pel seu marit. El policia més gran somriu obertament al nen i ella li observa les arrugues del voltant de la boca, és una cara apagada per la solemnitat, una cara inadequada per a la seva feina. No es preocupi,

senyora Stack. Per què hauria d'estar preocupada, agent? Té raó, senyora Stack, no volem entretenir-la més i ja estem prou mullats amb les visites que hem fet aquest vespre, serà difícil que ens eixiguem amb la calefacció del cotxe. L'Eilish tanca la porta corredissa amb la targeta a la mà, observa els dos homes tornant al cotxe, observa el cotxe enfilant el carrer, frenant a la cruïlla i els llums de posició intensificant-se com dos ulls resplendents. Torna a mirar el carrer, que ha recuperat la quietud del vespre, l'escalfor del rebedor quan entra i tanca la porta i llavors s'atura un moment i examina la targeta i s'adona que ha estat contenint la respiració. Aquesta sensació ara que alguna cosa ha entrat a casa, vol deixar el nen a terra, vol redreçar l'esquena i pensar, veu que allò ha aparegut amb els dos homes i ha entrat al rebedor per si sol, una cosa informe però perceptible. Nota que ronda a prop seu quan travessa la sala d'estar i passa per davant dels nens, la Molly té el comandament sobre el cap del Bailey, que sacseja les mans enlaire, es gira cap a ella amb una mirada suplicant. Mama, digue-li que torni a posar la meva sèrie. L'Eilish tanca la porta de la cuina i deixa el nen al balancí, comença a treure de la taula el portàtil i l'agenda però s'atura i tanca els ulls. L'ambient que ha entrat a la casa continua present. Gira els ulls cap al mòbil i l'agafa, la mà vacil·lant, envia un missatge al Larry, es torna a trobar vora la finestra mirant a fora. El jardí enfosquit ja no és desitjable, perquè una part d'aquesta foscor ha entrat a la casa.

El Larry Stack volta per la sala d'estar amb la targeta a la mà. Hi clava els ulls arrufant el front, deixa la targeta a la taula de centre i remena el cap, es torna a deixar caure a la

butaca, s'estreny la barba amb la mà mentre ella se'l mira en silenci, avaluant-lo d'aquella manera coneguda, a partir d'una certa edat un home es deixa créixer la barba no per sentir-se adult sinó per posar una barrera a la joventut, amb prou feines el recorda afaitat. Li observa els peus buscant les sabatilles, la cara relaxant-se-li mentre reposa a la butaca, pensa en alguna altra cosa sembla, fins que arrufa l'entrecella i una ganyota li enfosqueix la cara. S'inclina endavant i torna a agafar la targeta. Probablement no és res, diu. L'Eilish fa botar el nen a la falda i el mira amb atenció. A veure, Larry, com vols que no sigui res? Ell sospira i es frega la boca amb el dors de la mà, s'aixeca de la butaca, comença a remenar per sobre de la taula. On has deixat el diari? Recorre l'habitació mirant però sense veure, potser ja s'ha oblidat del diari, busca alguna cosa que es mou a l'ombra del seu propi pensament i no pot localitzar-la. Després es gira i es fixa en l'Eilish mentre dona el pit al nen i aquesta visió el reconforta, una representació de la vida concentrada en una imatge tan incompatible amb la malícia que la ment comença a calmar-se-li. S'hi acosta i allarga una mà però l'enretira quan ella es gira cap a ell amb ulls esmolats. L'Agència Nacional de la Policia Secreta, diu l'Eilish, l'ANPS, aquests no són els paios de sempre, un inspector a la porta de casa, però què volen de tu? Ell li assenyala el sostre, podries no aixecar tant la veu? El Larry entra a la cuina serrant les dents, posa dret un vas de l'escorreplats i obre l'aixeta, veu més enllà del seu reflex la foscor de fora, els cirerers són vells i aviat es corcaran, potser els hauran de tallar a la primavera. Fa un llarg glop i torna a la sala d'estar. Escolta, diu, gairebé vigilant la veu, reduïda a un murmurí. Al final no serà res, n'estic quasi segur. Mentre ho diu es

troba que la certesa se li esvaeix com si s'hagués abocat el glop d'aigua a les mans. L'Eilish veu com torna a entregar-se a la butaca, el cos malleable, la mà automàtica que fa saltar de pressa els canals de la tele. El Larry es gira i es troba empresonat en una mirada i llavors s'inclina endavant i sospira, s'estira la barba com si se la volgués treure. Mira, Eilish, ja saps com treballen, què busquen, recullen informació, ho fan molt discretament i suposo que d'una manera o d'una altra els hi has de donar, segur que estan preparant una acusació contra un professor o sigui que tindria sentit que volguessin parlar amb mi, avisar-me, potser abans d'una detenció, mira, els trucaré demà o demà passat i a veure què volen. Ella li observa la cara conscient d'una mena de buit al centre del seu ésser, el cap i el cos busquen la sobirania del son, de seguida pujarà a dalt i es posarà la camisa de dormir, comptarà les hores que li falten fins que el nen es desperti per a la presa següent. Larry, li diu, i el veu estremir-se com si li hagués passat electricitat a la mà. Han dit que hi truquis tan aviat com puguis, truca'ls ara, el número és a la targeta, demostra'ls-hi que no tens res a amagar. Ell arrufa el front i inspira lentament com si mesurés una amenaça que s'alça davant seu, es tomba i la mira de fit a fit, els ulls entretancats de ràbia. Què vols dir amb això de demostra'ls-hi que no tens res a amagar? Ja ho saps, què vull dir. No, no ho sé. Escolta, només era una manera de parlar, Larry, sisplau ves i truca'ls ara. Per què collons ets sempre tan difícil?, diu ell, mira, no penso trucar-los a aquesta hora. Larry, fes-ho ara, sisplau, no vull que l'ANPS torni a aparèixer a casa nostra, ja has sentit els rumors, la mena de coses que es diu que estan passant aquests últims mesos. El Larry s'inclina endavant a la butaca com si no fos capaç d'aixecar-se, arrufa el front i

després se li acosta i li treu el nen d'entre els braços. Eilish, sisplau, escolta'm un moment, el respecte és una cosa mútua, saben que soc un home ocupat, soc el secretari general adjunt del Sindicat de Professors d'Irlanda, no tinc per què perdre el cul cada vegada que em donen una ordre. Això està molt bé, Larry, però per què han vingut a casa a aquesta hora en lloc d'anar al teu despatx durant el dia?, digue'm. Mira, amor, els hi trucaré demà o demà passat, a veure, ho podem deixar córrer per aquesta nit? El cos del Larry continua plantat davant del d'ella tot i que ha desviat els ulls cap a la tele. Són les nou del vespre, diu, vull saber què diuen les notícies, com és que el Mark encara no és a casa? Ella mira cap a la porta, la mà de la son li encercla la cintura, fa un pas cap al Larry i suaument li agafa el nen d'entre els braços. No ho sé, diu, he deixat de perseguir-lo, tenia futbol aquesta tarda i probablement ha sopat a casa d'un amic, o potser ha anat a ca la Samantha, fa un temps que s'han convertit en inseparables, no sé què li veu, a aquesta noia.